

liggender til pr. 1. april 1972 på statens vegne at overtage de selvejende institutioner Vestjysk Musikkonservatorium i Esbjerg, Det fynske Musikkonservatorium i Odense og Nordjysk Musikkonservatorium i Ålborg med dertil hørende inventar og samlinger. Staten overtager eller indfrier konservatoriernes gældsforpligtelser. For overtagelsen ydes intet vederlag.

Ifølge § 2 fastsættes reglerne om undervisning, styrelsen og virksomheden i øvrigt for de pågældende musikkonservatorier af ministeren for kulturelle anliggender.

Endelig indeholder lovens § 3 en bemyndigelse for ministeren for kulturelle anliggender til at ophæve lov nr. 208 af 31. maj 1968 om statsstøtte til musikkonservatorierne i Esbjerg, Odense og Ålborg, når statsovertagelse af de pågældende konservatorier har fundet sted.

Til grund for lovforslaget forelå en af et udvalg udarbejdet betænkning om landsdelskonservatorierne i Esbjerg, Odense og Ålborg (bet. nr. 627/1971).

Om baggrunden for forslaget fremsættelse skal iøvrigt anføres følgende fra kulturministerens fremsættelsestale:

„Allerede i 1964, hvor man vedtog den første lov om statsstøtte til musikkonservatorierne, kom det frem i folketinget, at det på længere sigt måtte være en statslig opgave at drive musikkonservatorierne i Esbjerg, Odense og Ålborg, og ved behandlingen af den nulevende støttelov fra 1968 blev det fra alle sider klart tilkendegivet, at den eksisterende støtteordning måtte være af midlertidig karakter, og at målet måtte være, at disse 3 musikkonservatorier fik økonomisk status som statslige institutioner i lighed med Det kgl. danske Musikkonservatorium i København og Det jydsk konservatorium i Århus.

Når man ikke straks i 1968 gennemførte en statsovertagelse af de 3 konservatorier, skyldtes det bl. a., at man ønskede at følge deres udvikling under de forbedrede økonomiske vilkår, som skabtes i 1964, og herunder navnlig at afvente den fulde gennemførelse af den i 1966 indførte nyordning for konservatorieuddannelsen ved samtlige landets musikkonservatorier.

Man har nu i de forløbne år kunnet konstatere, at musikkonservatorierne i Esbjerg, Odense og Ålborg har stabiliseret sig som undervisningsinstitutioner. De har haft et støt stigende antal studerende, de har udvidet deres stab af faste lærerkræfter, og de har med deres hele virksomhed vist, at der er behov for at opretholde dem som selvstændige institutioner. Herefter finder jeg, at tiden må være inde til, at staten overtager disse 3 musikkonservatorier og dermed i økono-